

ความแตกต่างของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ

The Difference between Learning Strategies in
Japanese Language and English Languageเพ็ญวารี วิจิตรเวชไพศาล¹ สุวิมล นภาพ่องกุล¹ และ ลัดดา ชัยศักดิ์เลิศ²

¹ สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ² สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
2 นางลัดดา ชัยศักดิ์เลิศ สาทรร กรุงเทพมหานคร 10120
โทร. 02-2879600 E-mail : suwimol.n@mail.rmutk.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดประสงค์เพื่อสำรวจหาความแตกต่างของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ ว่าอะไรคือความแตกต่างของกลยุทธ์การเรียนรู้ของทั้งสองภาษา งานวิจัยนี้ได้เก็บข้อมูลที่คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ประชากรกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 4 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 60 คน งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ แบบสอบถามจะถามนักศึกษา หลังจากที่นักศึกษาตอบแบบสอบถามและให้ข้อมูลแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความแตกต่างกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษก่อนที่จะแจกแบบสอบถามให้กับนักศึกษา ผู้วิจัยจะทดลอง (pilot - test) เพื่อหาความความแม่นยำและถูกต้อง (validity) และความน่าเชื่อถือ (reliability) ของแบบสอบถาม หลังจากนั้นจะเป็นการสุ่มสัมภาษณ์หลังจากที่ได้ทำแบบสอบถามแล้ว ส่วนที่ 1 ถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว ส่วนที่ 2 ถามเกี่ยวกับกลยุทธ์ในการเรียนภาษาของภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ แบบสอบถามในส่วนนี้จะประกอบไปด้วย 23 ข้อ ซึ่งถูกออกแบบและดัดแปลงมาจากแนวคิดกลวิธี การเรียนรู้ของ Oxford's taxonomy (1990) เพื่อหากลยุทธ์ในการเรียนคำศัพท์ เช่น กลยุทธ์ในการตัดสินใจ (determination strategies) กลยุทธ์ทางด้านสังคม (social strategies) กลยุทธ์ทางการจำ (memory strategy) กลยุทธ์ทางการรับรู้ (cognitive strategies) และกลยุทธ์ทางการรู้คิด metacognitive strategies ส่วนที่ 3 ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์นักศึกษาหลังจากที่ได้อ่านบทความของภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น หลังจากนั้นข้อมูลจะถูกวิเคราะห์

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นกลยุทธ์ในการเรียนรู้ภาษา ไม่ว่าจะเรียนภาษาอังกฤษหรือภาษาญี่ปุ่นก็แทบจะไม่มี ความแตกต่างกันเลย เช่นการใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารในโลกสังคมออนไลน์มาช่วยในกระบวนการเรียนรู้ ภาษานักศึกษาจะใช้ทั้งกลยุทธ์ทางตรงและทางอ้อมในการเรียนทั้งสองภาษา กลยุทธ์ทางตรงเช่น สอบถามจาก เพื่อน ผู้รู้เช่นอาจารย์ และจากเจ้าของภาษาเป็นต้น ส่วนกลยุทธ์ทางอ้อม เช่น การฟังและการอ่านจากสื่อออนไลน์ กลยุทธ์ที่สัมพันธ์กับทางด้านอารมณ์ (Affective strategies) ก็เป็นปัจจัยที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาอีกด้วย

กลยุทธ์ทางสังคมในด้านการร่วมมือกับผู้อื่นนั้นเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์ที่สำคัญในการเรียนภาษา เช่นมีการร่วมมือกันปฏิบัติงานกับเพื่อน การนั่งเป็นกลุ่ม ช่วยกันหาความหมาย หรือแม้แต่การถามเพื่อน งานวิจัยชิ้นนี้ เน้นในเรื่องการเรียนรู้ด้าน receptive skill ไม่ได้เน้นองการเรียนรู้ด้าน output ซึ่งเป็นผลที่ได้จะเป็นผลของการรับรู้ การเรียนรู้ เหมือนกันทั้งภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ ดังนั้น อาจจะเป็นผลให้กลยุทธ์ในการเรียนของทั้ง 2 ภาษาไม่แตกต่างกันมากนัก ตามเหตุผลข้างต้น ดังนั้นจึงมีนัยสำคัญว่า การเรียนรู้ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาตนเอง เช่น ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาสเปน ภาษารัสเซีย หรือแม้กระทั่งภาษาในกลุ่มอาเซียน ผู้เรียนก็อาจจะมีการเรียนไม่แตกต่างกันนัก

คำสำคัญ: กลยุทธ์ในการเรียน ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น

ABSTRACT

This study is an attempt to investigate the difference between learning strategies in Japanese language and English language and to see what strategies that students used on their both Japanese language and English language. In this research, was carried out at Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Krungthep. The target population was 60 Japanese major students who were enrolled during semester 1 year 2013. The participants were asked to answer questionnaire, opened question and 10 semi- interview students were random after reading article both English and Japanese article. After that, the data were collected and analyzed. The findings show that the students used social media on their language leaning e.g. YouTube Facebook, Twitter when searching new vocabulary, listening, reading. It is also found that many students use both direct strategies such as asking friend, find out new word on smart phone and indirect strategy such as listing and reading through online. Moreover, the students used social strategies by asking teacher friends and native speaker. Also, the used affective strategies when they read article with group work on a relax place which they can share idea with friend while reading. From this, they can enjoy reading as well. This research focused on receptive process (listening, reading, learning new vocabulary). Therefore, the result of strategies in Japanese language and English language were not different. On the basis of this, guideline and suggestion are provided to help the English and Japanese teachers train the students of how to use different strategy on their language learning.

Key words: Learning strategies, English language, Japanese language

1. บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

จากกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคโลกาภิวัตน์อันเนื่องมาจากความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีข้อมูล ข่าวสารและการคมนาคม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางข้อมูลข่าวสาร สังคม การเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม มีการจัดระเบียบทางสังคม กลายเป็นสังคมโลกและระบบเศรษฐกิจสากล ที่ประเทศต่างๆ จะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การเตรียมคุณภาพของประชากรจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ ซึ่งในปัจจุบันพลเมืองโลกสามารถติดต่อถึงกันได้ในเวลาอันรวดเร็ว โดยภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันฉะนั้นความสามารถในการใช้ภาษา ญี่ปุ่นได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและสถานการณ์ เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และสามารถถ่ายทอดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ย่อมจำเป็นต้องพัฒนาให้เกิดขึ้นในเยาวชนของชาติ (กรมวิชาการ, 2542) และการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น เป็นวิชาที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงถือได้ว่าภาษาญี่ปุ่นเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาสังคมไทย คนที่มีความรู้ภาษา ญี่ปุ่นดีจะมีโอกาสที่จะได้ทำงานกับบริษัทญี่ปุ่นซึ่งมีโรงงานอุตสาหกรรมในประเทศไทย

ทางสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มีจัดการเรียนการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารทั้ง Native speaker และ Nonnative speaker ซึ่งเป็นการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการพูด การฟัง การอ่านและ การเขียน ซึ่งจะมีทั้งนักศึกษาที่เคยและไม่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมปลายมาก่อน แต่สิ่งที่สังเกตได้คือ นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น

เป็นวิชาเอก และภาษาอังกฤษเป็นวิชาโทนั้น จะมีทั้งกลุ่มที่เรียนได้ดีทั้งสองภาษา และกลุ่มที่เรียนได้ดีเฉพาะภาษาใดภาษาหนึ่งเท่านั้น จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเกิดความสงสัยว่าทำไมและนักศึกษาเหล่านี้ได้ใช้กลยุทธ์อะไรในการเรียนทั้งสองภาษา

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อศึกษากลยุทธ์การเรียนภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของการเรียนภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ

1.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ได้แนวทางสำหรับอาจารย์ผู้สอนในการปรับปรุงการสอนโดยใช้กลยุทธ์การเรียนที่แตกต่างกันไปในการเรียนภาษาที่สอง

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีเพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษและเพื่อศึกษาความแตกต่างของการเรียนภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตประชากรที่ใช้ในการทำวิจัยเป็นนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ วิชาเอกภาษา ญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 4 ที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 1 ในปีการศึกษาที่ 2556 เครื่องมือคือแบบสอบถามและการสัมภาษณ์

1.5 ทบทวนวรรณกรรม

กลยุทธ์ในการเรียนหมายถึงความรู้ต่างๆ ไปของเทคนิคและกลยุทธ์ของวิธีการเรียนที่ผู้เรียนใช้ในการช่วยให้เขาได้เรียนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ในการตัดสินใจ (DET: Determination strategies) หมายถึงกลยุทธ์ในการตัดสินใจ ในการเรียนจะถูกใช้เมื่อเผชิญกับคำศัพท์ใหม่ๆ ครั้งแรกซึ่งผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษาในบริบทนั้นๆ หรือหมายถึงข้อบ่งชี้ที่บอกความหมายของคำศัพท์นั้นๆ

1.5.1 กลยุทธ์ทางสังคม (SOC: Social Strategies) หมายถึง กลยุทธ์ทางด้านสังคมซึ่งเป็นกลยุทธ์ที่ใช้ในการโต้ตอบขั้นพื้นฐานกับผู้อื่นเพื่อให้ตัวเองได้เข้าใจและปรับปรุงในด้านคำศัพท์ด้วย

1.5.2 กลยุทธ์ในการจำ (MEM: Memory strategies) หมายถึง กลยุทธ์ทางการจำซึ่งเป็นกลยุทธ์ที่มีความคล้ายคลึงกับกลยุทธ์ในการจำแบบดั้งเดิม ซึ่งเกี่ยวข้องกับการจัดการทางด้านข้อมูลทางด้านสภาวะจิตหรือการถ่ายโอนข้อมูลในวิธีการให้ผู้เรียนมีความจำมากยิ่งขึ้น

1.5.3 กลยุทธ์ในกระบวนการรับรู้ (COG: Cognitive strategies) หมายถึงกลยุทธ์ในกระบวนการรับรู้ ซึ่งเป็นกลยุทธ์ที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงในสภาวะจิตหรือการถ่ายโอนข้อมูลของคำศัพท์ใหม่ๆ รวมทั้งการใช้คำศัพท์นั้นๆ และบ่อยๆ เพื่อให้ตัวเองรู้ความหมายของคำศัพท์นั้น

1.5.4 กลยุทธ์ในการรู้คิด (MET: Metacognitive strategies) หมายถึงกลยุทธ์การรู้คิดซึ่งเกี่ยวข้องกับการวางแผน การสำรวจหรือการประเมินผลของการเรียนรู้

งานวิจัยในหัวข้อวิธีการเรียนรู้ Language Learning Strategy พบว่า Bremner (1998) ทำการศึกษาเรื่อง “Language Learning Strategies and Language Proficiency : Investigating the Relationship in Hong Kong” การศึกษานี้ใช้รูปแบบกระบวนการเรียนรู้ที่เรียกว่า SILL (Strategy Inventory of Language Learning): ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการเรียนรู้ 6

ประเภท คือ memory, cognitive, compensation, metacognitive, affective และ social strategies จากการศึกษาพบว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศในฮ่องกงใช้กระบวนการเรียนรู้ในรูปแบบของ compensation และ metacognitive strategies ผู้เรียนนำไปใช้มากที่สุด ในขณะที่กระบวนการเรียนรู้ในรูปแบบของ affective และ memory strategies ผู้เรียนนำไปใช้น้อยที่สุด ในขณะที่ Vickova (2005) ทำการศึกษาเรื่อง “Foreign language learning strategies” โดยศึกษากับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเมือง Bruno ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเชค ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบ direct strategies (memory, cognitive, compensation strategies) มากกว่า direct strategies (metacognitive affective และ social strategies) นอกจากนั้นเมื่อแยกตามรูปแบบของกระบวนการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนใช้กระบวนการเรียนในกลุ่ม compensation strategies มากที่สุด

นอกจากนั้นแล้ว Mori Sachihō (2007) ทำการศึกษาเรื่อง “Language Learning Strategies Use by Learners of Japanese at Different Levels” การศึกษานี้ใช้รูปแบบกระบวนการเรียนรู้ที่เรียกว่า SILL (Strategy Inventory of Language Learning): ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการเรียนรู้ 6 ประเภทคือ memory, cognitive, Compensation, metacognitive, affective และ social strategies จากการศึกษาพบว่า ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นบางครั้งใช้กลยุทธ์ทางด้านสังคมเป็นส่วนใหญ่และใช้กลยุทธ์ compensation strategies และกลยุทธ์ทางด้าน cognitive, metacognitive strategies ตามลำดับ ส่วนกลยุทธ์ทางการจำ memory strategies

และ affective strategies ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นถูกนำเอามาใช้ในน้อยที่สุด

หัวข้อการศึกษา กลวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในประเทศไทย พิชรีพรรณ ม.รัตนพล (2541) วิจัยเรื่อง “การศึกษาลักษณะการเรียนรู้ และ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่าลักษณะการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างโดยรวมเป็นผู้เรียนที่ชอบเรียนรู้ตามขั้นตอน (ร้อยละ 70) มีความละเอียดรอบคอบในการริเริ่มภาระงาน (ร้อยละ 52) มีลักษณะเปิดตัวชอบสังคม (ร้อยละ 48) ถนัดใช้ตา (ร้อยละ 44) และชอบการคาดเดากฎเกณฑ์ และความหมายของภาษาใหม่ (ร้อยละ 43) ในขณะที่เดียวกันพบว่า มีการนำเสนออภิปรายมาใช้บ่อยถึงบ่อยมากอย่างเห็นได้ชัดกว่ากลวิธีอื่นๆ สำหรับกลวิธีเชิงพุทธปัญญาและวิธีการเสริมและการทดแทน พบว่านักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาสูงและกลุ่มปานกลางได้นำมาใช้บ่อยถึงบ่อยมาก ในขณะที่นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาดำมาใช้บ่อยถึงแทบไม่ใช้เลย และ ภาวิณี อุ่นวัฒนา (2543) ศึกษา “ความสัมพันธ์ระหว่าง กลวิธีการเรียนรู้ภาษา กับความสามารถในการพูด และการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการบัญชีในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล” ผลการศึกษาพบว่า

1. นักศึกษาใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

3. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักเรียน ไม่มี ความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

4. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษา ไม่มี ความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

จากการทบทวนรายงานการวิจัยข้างต้น จะเห็นว่าส่วนใหญ่เป็นการศึกษากลวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยทั่วไป ในส่วนของภาษา ญี่ปุ่น และภาษาอังกฤษ มีผู้ศึกษาในเรื่องความแตกต่างระหว่างกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ ในประเทศไทยผู้วิจัยยังไม่เคยพบประเด็นดังกล่าวโดยตรง ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์จะศึกษาในเรื่อง ความแตกต่างของกลยุทธ์การเรียนรู้ระหว่าง ภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ในภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษต่อไป

2. วิธีดำเนินการวิจัย

2.1 วิธีการทำวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ งานวิจัยนี้จะสำรวจความแตกต่างกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษแบบสอบถาม จะถามนักศึกษาหลังจากที่นักศึกษาตอบแบบสอบถามและให้ข้อมูลแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความแตกต่างกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ ซึ่งแบบสอบถามนี้ได้ผ่านการทดลอง (pilot - test) เพื่อหาความความแม่นยำและถูกต้อง (validity) และความน่าเชื่อถือ (reliability) ของแบบสอบถาม เป็นที่เรียบร้อยแล้ว หลังจากนั้นจะเป็นการสุ่มสัมภาษณ์หลังจากที่ได้ทำแบบสอบถามแล้ว

2.2 ประชากร

นักศึกษาศาขาวิชาภาษาภาษาญี่ปุ่นชั้นปีที่ 4 คณะศิลปศาสตร มหาวิทาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 80 คน เหตุผลที่เลือกนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพราะว่่านักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาโทมาแล้วครบ 7 วิชา จำนวน 21 หน่วยกิต

2.3 เครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม โดยสอบถามนักศึกษาเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษและเพื่อศึกษาความแตกต่างของการเรียนภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ ส่วนที่ 1 ถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว ส่วนที่ 2 ถามเกี่ยวกับกลยุทธ์ในการเรียนภาษาของภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ แบบสอบถามในส่วนนี้จะประกอบไปด้วย 23 ข้อ ซึ่งถูกออกแบบและดัดแปลงมาจากแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้ของ Oxford's taxonomy (1990) เพื่อหากลยุทธ์ในการเรียนคำศัพท์ เช่น กลยุทธ์ในการตัดสินใจ (determination strategies) กลยุทธ์ทางด้านสังคม (social strategies) กลยุทธ์ทางด้านกรจำ (memory strategy) กลยุทธ์ทางด้านกรรับรู้ (cognitive strategies) และกลยุทธ์ทางด้านกรรู้คิด metacognitive strategies

2.4 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาแบบสอบถามตามแบบของ Oxford (1990) "SILL (Strategy Inventory of Language Learning)
2. ดัดแปลงแบบสอบถามให้เข้ากับแนวคิดของ Oxford (1990) "SILL (Strategy Inventory

of Language Learning) เพื่อให้เข้ากับกลุ่มประชากรตัวอย่าง คือ นักศึกษาไทยที่เรียนวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 4 คณะศิลปศาสตรมหาวิทาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 2 ท่าน ที่เชี่ยวชาญทางด้านสถิติและการสร้างแบบสอบถามและผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาศาสตร์ ตรวจสอบแก้ไขหาความเที่ยงตรงความน่าเชื่อถือเชิงเนื้อหา

4. นำแบบทดสอบไปทดสอบ (Pilot test) กับกลุ่มประชากรจำนวน 40 คน ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มเป้าหมาย หลังจากทดสอบเครื่องมือแล้ว จะนำไปแก้ไขคำผิดและแก้ประโยคให้ชัดเจนและเหมาะสม

5. นำแบบสอบถามที่ได้แก้ไขแล้วจากข้อ 4 ไป สอบถามกลุ่มประชากร จำนวน 80 คน

6. ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่าง มา 2 กลุ่มๆ 5 คน รวม 10 คน กลุ่มที่ 1 ผู้วิจัยจะเลือกจากประชากรที่คะแนนสูงสุดทั้ง ภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น กลุ่มที่ 2 ผู้วิจัยจะเลือกจากประชากรที่คะแนนต่ำสุดทั้ง ภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น

7. หลังจากนั้นผู้วิจัยให้ประชากรกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม นี้อ่านบทความ 2 เรื่อง เรื่องที่ 1 เป็นภาษาญี่ปุ่นและเรื่องที่ 2 เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งทั้ง 2 เรื่องจะเป็นเรื่องที่มีเนื้อหา ยากง่าย พอๆ กัน

8. หลังจากนั้นผู้วิจัยจะสัมภาษณ์ประชากรทั้ง 2 กลุ่ม หลังจากสิ้นสุดการอ่านแล้ว

2.5 แบบสอบถามประกอบไปด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลโดยทั่วไป ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มประชากรตัวอย่าง ประกอบด้วย เพศ และระดับชั้น

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเลือกตอบเกี่ยวกับกลยุทธ์ความแตกต่างระหว่างการเรียนภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 3 เป็นข้อแสดงความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่าง

2.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ส่วนที่ 1 ประชากรกลุ่มตัวอย่างจะตอบแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนตัว โดยการหาค่าสถิติ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 2 ประชากรกลุ่มตัวอย่างจะตอบแบบสอบถามที่เกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนภาษา ญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาความแตกต่างของการเรียนภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ โดยการหาค่าสถิติ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 3 ประชากรกลุ่มตัวอย่างจะตอบคำถามการสัมภาษณ์หลังจากที่ตอบแบบสอบถาม โดยคำถามจะถามเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษและเพื่อศึกษาความแตกต่างของการเรียนภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ

3. ผลการดำเนินการ

3.1 ข้อมูลจากแบบสอบถาม

3.1.1 วิเคราะห์ข้อมูลโดยทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในส่วนนี้มีผู้ตอบแบบสอบถาม 60 คน เป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ แบ่งเป็นเพศชาย 11 คน (18.33%) และเพศหญิง 49 คน (81.67%) และผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุระหว่าง 18-20 ปี มีจำนวน 2 คน (3.33%) และที่มีอายุระหว่าง 20-22 ปี มีจำนวน 58 คน (96.67%) ส่วนอายุมากกว่า 22 ปี ไม่มี (0%) นอกจากนี้แล้วผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนเท่านั้นมีจำนวน 45 คน (75%) ส่วนผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษทั้งที่โรงเรียนและสถาบันภาษาออกโรงเรียนมีจำนวน 15 คน (25%) ผู้ที่เรียนภาษา ญี่ปุ่นที่โรงเรียนเท่านั้นมีจำนวน 53 คน (88.33%) ส่วนผู้ที่เรียนภาษาญี่ปุ่นที่โรงเรียนและสถาบันภาษาออกโรงเรียนมีจำนวน 7 คน (11.67%)

3.1.2 วิเคราะห์ลักษณะการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษของผู้ทำแบบทดสอบ

ในส่วนนี้ลักษณะการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษของผู้ทำแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้แยกประเภททักษะการเรียนรู้ออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้ คือ การวิเคราะห์การเรียนรู้ด้านคำศัพท์ การเรียนรู้ด้านทักษะการอ่าน การเรียนรู้ด้านทักษะการฟัง การเรียนรู้ด้านทักษะการพูด การเรียนรู้ด้านทักษะการเขียน และทักษะอื่นๆ ดังต่อไปนี้

3.1.3 การวิเคราะห์การเรียนรู้ด้านคำศัพท์ การเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ของภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาเอกภาษาญี่ปุ่นปี 3 ซึ่งเห็นว่า นักศึกษานำคำศัพท์ใหม่นั้นใส่ลงในประโยคเพื่อให้ตนเองจดจำได้ ภาษาอังกฤษได้ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.90, SD = 0.19 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.38, SD = 0.21 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) ส่วนในเรื่องเมื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ในภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาอังกฤษ นักศึกษา

จะนำคำศัพท์ใหม่นั้นไว้ในกลุ่มคำต่างๆ ที่มีความคล้ายกัน เช่น กลุ่มคำที่เกี่ยวกับเสื้อผ้าหรือกลุ่มคำนามที่เกี่ยวกับผู้หญิง สำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.53, SD = 0.15 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.00, SD = 0.13 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) และเมื่อนักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ในภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาอังกฤษเขาจะนำคำศัพท์ใหม่นั้นเชื่อมโยงกับคำศัพท์อื่นที่มีการออกเสียงคล้ายกัน สำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.53, SD = 0.15 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.00, SD = 0.13 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว)

การเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ของภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นในรูปแบบการสะกดคำ เขียนความหมายของนักศึกษาเอกภาษาญี่ปุ่นปี 3 ซึ่งให้เห็นว่านักศึกษาเมื่อนักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ในภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาอังกฤษเขาจะจดจำคำศัพท์ใหม่นั้นโดยจินตนาการเป็นภาพหรือวาดเป็นรูปภาพ ภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.63, SD = 0.09 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.00, SD = 0.08 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) ส่วนการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ในภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาอังกฤษ นักศึกษาจะจำการสะกดคำศัพท์ใหม่นั้นในใจ สำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.22, SD = 0.09 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.48, SD = 0.11 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) และเมื่อนักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ในภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาอังกฤษ โดยเขาจะเขียนคำศัพท์ใหม่นั้นในบัตรคำและเขียนความหมายหรือรายละเอียดต่างๆ ที่ด้านหลังของบัตรคำใจ สำหรับภาษาอังกฤษได้

ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.33, SD = 0.13 อยู่ในระดับ 2 (แทบไม่เคยทำ) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.50, SD = 0.13 อยู่ในระดับ 2 (แทบไม่เคยทำ) อย่างไรก็ตามการเรียนรู้อำนาจใหม่ในภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาอังกฤษ โดยนักศึกษาจะทบทวนบ่อยๆ สำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.75, SD = 0.16 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.35, SD = 0.13 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว)

3.1.4 วิเคราะห์การเรียนรู้ด้านทักษะการอ่าน

ในเรื่องของการอ่านเรื่องราวหรือบทสนทนาของนักศึกษาเอกภาษาญี่ปุ่นปี 3 ภาษาญี่ปุ่นหลายครั้งจนกว่าจะเข้าใจสำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.25, SD = 0.16 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.67, SD = 0.14 อยู่ในระดับ 4 (ทำเป็นปกติ) แต่การอ่านหนังสือภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาอังกฤษเพื่อความบันเทิงสำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.25, SD = 0.18 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.56, SD = 0.12 อยู่ในระดับ 4 (ทำเป็นปกติ) อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่าการอ่านข้อความในครั้งแรกอย่างรวดเร็วเพื่อหาใจความสำคัญ จากนั้นนักศึกษาจะกลับมาอ่านอีกครั้งอย่างละเอียดถี่ถ้วนขึ้น สำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.98, SD = 0.08 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.28, SD = 0.11 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) ส่วนการพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของภาษาด้วยตัวนักศึกษาเอง แม้ว่านักศึกษาต้องทบทวนความเข้าใจโดยใช้พื้นฐานข้อมูลใหม่ก็ตาม สำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.83, SD = 0.11 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว)

สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.38, SD = 0.10 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) ในเรื่องความพยายามที่จะหาวิธีที่จะทำให้นักศึกษาเป็นผู้เรียนภาษาที่ดีขึ้นโดยการอ่านหนังสือ, บทความ หรือ แลกเปลี่ยนความคิดกับผู้อื่นเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ สำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.13, SD = 0.12 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.40, SD = 0.14 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) แต่ในเรื่องของการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะได้อย่างชัดเจน เช่น ในทักษะการอ่าน อ่านเพื่อหาใจความทั่วไป หรือ หาข้อเท็จจริงเฉพาะทาง สำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.68, SD = 0.11 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.83, SD = 0.12 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว)

3.1.5 วิเคราะห์การเรียนรู้ด้านทักษะการอ่านและการฟัง

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นในรูปแบบทักษะการอ่านและการฟังของนักศึกษาเอกภาษาญี่ปุ่นปี 3 นักศึกษาดูรายการทางโทรทัศน์, ภาพยนตร์หรือฟังวิทยุเป็นภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาอังกฤษ สำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.52, SD = 0.09 อยู่ในระดับ 4 (ทำเป็นประจำ) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.82, SD = 0.13 อยู่ในระดับ 4 (ทำเป็นประจำ) ส่วนการเก็บรายละเอียดปลีกย่อยได้จกสิ่งที่ฟังหรืออ่าน สำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.83, SD = 0.13 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.15, SD = 0.13 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) และนักศึกษาพยายามทำความเข้าใจในสิ่งที่ฉันได้ยินหรืออ่านโดยไม่แปลเป็นภาษาไทยแบบคำต่อสำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.87, SD = 0.09 อยู่

ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.30, SD = 0.13 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว)

3.1.6 วิเคราะห์การเรียนรู้ด้านทักษะการพูด

การเรียนรู้ด้านทักษะการพูดของนักศึกษาเอกภาษาญี่ปุ่นปี 3 ในเรื่องการมีส่วนร่วมและฝึกฝนการพูดภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาอังกฤษทั้งในและนอกชั้นเรียน สำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.95, SD = 0.15 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.45, SD = 0.13 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) ส่วนการเรียนรู้ภาษากับคนอื่น ๆ เพื่อการฝึกฝน, ทบทวน หรือแบ่งปันข้อมูลกัน สำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.13, SD = 0.14 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.32, SD = 0.10 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว)

3.1.7 วิเคราะห์การเรียนรู้ด้านทักษะการเขียน

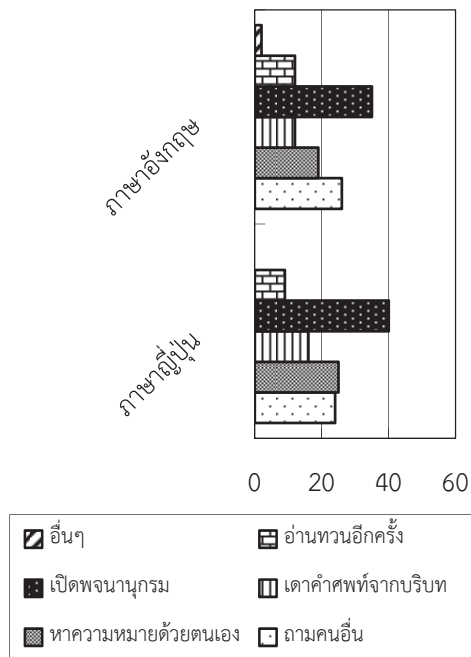
การเรียนรู้ด้านทักษะการเขียนของนักศึกษาเอกภาษาญี่ปุ่นปี 3 นักศึกษาจะจดเนื้อหาโดยย่อเป็นภาษา ญี่ปุ่นหรือภาษาอังกฤษ สำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.53, SD = 0.13 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.93, SD = 0.04 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับการหาความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษด้วยตนเอง สำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 2.73, SD = 0.10 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.07, SD = 0.07 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว)

3.1.8 วิเคราะห์ด้านสิ่งแวดล้อมและการเรียนรู้ด้านทักษะด้านต่างๆ

สิ่งแวดล้อมและการเรียนรู้ด้านทักษะด้านต่างๆ ของนักศึกษาเอกภาษาญี่ปุ่นปี 3 นักศึกษาจัดสภาพแวดล้อมรอบตัวใหม่เพื่อทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น สภาพแวดล้อมที่สงบและสะดวก สำหรับภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.18, SD = 0.09 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 3.47, SD = 0.13 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว)

จากผลการวิเคราะห์การเรียนรู้ภาษาทั้งภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นโดยภาพรวมของนักศึกษาเอกภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 3 ชี้ให้เห็นว่าภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ยรวม (\bar{X} รวม) = 2.87, SD รวม = 0.03 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) คิดเป็นร้อยละ 57.4 ของระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งหมด สำหรับภาษาญี่ปุ่นได้ค่าเฉลี่ยรวม (\bar{X} รวม) = 3.35, SD รวม = 0.13 อยู่ในระดับ 3 (ทำเป็นครั้งคราว) คิดเป็นร้อยละ 67 ของระดับการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นทั้งหมด

3.2 ข้อมูลจากแบบสอบถามปลายเปิด เมื่อฉันไม่เข้าใจคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ฉันจะเมื่อฉันไม่เข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ฉันจะ

ภาพที่ 1 ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ของภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น

จากข้อมูลในตารางที่ 1 ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ของภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น จะเห็นว่าเมื่อนักศึกษาไม่เข้าใจคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น นักศึกษาจะถามคนอื่น มีจำนวน 24 คน คิดเป็นจำนวน 40% นักศึกษาที่ใช้วิธีหาความหมายด้วยตนเองมี จำนวน 25 คน คิดเป็นจำนวน 67% นักศึกษาที่ใช้กลยุทธ์การเดาคำศัพท์จากบริบท มีจำนวน 16 คน คิดเป็นจำนวน 26.67% นักศึกษาที่ใช้วิธีเปิดพจนานุกรม มีจำนวน 40 คน คิดเป็นจำนวน 68.67% นักศึกษาที่ใช้วิธีอ่านทวนอีกครั้งหนึ่ง มีจำนวน 9 คน คิดเป็นจำนวน 15% และใช้วิธีอื่นๆ จำนวน 0 คน คิดเป็นจำนวน 0% ดังนั้นการใช้

วิธีการหาความหมายด้วยตนเองในภาษาญี่ปุ่นจึงมีมากกว่ากระบวนการเรียนรู้อื่นๆ และจะเห็นว่าเมื่อนักศึกษาไม่เข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ นักศึกษาจะถามคนอื่น มีจำนวน 26 คน คิดเป็นจำนวน 43.33% นักศึกษาที่ใช้วิธีหาความหมายด้วยตนเองมีจำนวน 19 คน คิดเป็นจำนวน 31.67% นักศึกษาที่ใช้กลยุทธ์เดาคำศัพท์จากบริบท มีจำนวน 12 คน คิดเป็นจำนวน 20% นักศึกษาที่ใช้วิธีเปิดพจนานุกรม มีจำนวน 35 คน คิดเป็นจำนวน 58.33% นักศึกษาที่ใช้วิธีอ่านทวนอีกครั้งหนึ่ง มีจำนวน 12 คน คิดเป็นจำนวน 20% และใช้วิธีอื่นๆ จำนวน 2 คน คิดเป็นจำนวน 3.33% ดังนั้นจะพบว่าเมื่อนักศึกษาไม่เข้าใจคำศัพท์ภาษา อังกฤษ นักศึกษาจะถามคนอื่นเป็นวิธีของกระบวนการเรียนรู้ที่มากกว่าวิธีอื่น

3.2.1 วิเคราะห์ข้อมูลจากกลวิธีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น

ข้อมูลจากกลวิธีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น ซึ่งนักศึกษาคิดว่าสามารถช่วยในกระบวนการเรียนรู้ได้ ซึ่งมีหลายวิธีเช่นการ เรียนผ่านสื่อทางโทรทัศน์ เช่น ภาพยนตร์ การ์ตูน สารคดี เกมสโรว์ ฯลฯ โดยเฉพาะการดูภาพยนตร์ ดูละครที่เป็นภาษาของเจ้าของภาษา เพื่อจะได้รู้วิธีการออกเสียงที่ถูกต้องและรู้ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน นอกเหนือจากตำราเรียน นอกจากนั้นยังมีการเรียนผ่านสื่อ Online ทาง Internet เช่น YouTube เพื่อฝึกภาษา การฟังเพลงภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง แม้กระทั่งฝึกพูดกับเจ้าของภาษาบ่อยๆ เพื่อพัฒนาทักษะการพูด

การจัดกลุ่มสนทนากับเพื่อนเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้กันเพื่อทบทวนเนื้อหาที่เรียนกันนับเป็นกระบวนการเรียนรู้ แม้กระทั่งการพยายามท่องคำศัพท์ ทำความเข้าใจกับไวยากรณ์ภาษา ถ้าไม่

เข้าใจก็ถามผู้รู้ การเปิดพจนานุกรมในขณะที่อ่านการฝึกการอ่านโดยเริ่มจากอ่านนิทานหรือบทความง่ายๆ เพื่อฝึกทักษะการอ่านแล้วจึงพัฒนาไปอ่านเรื่องที่ยากกว่าเดิมถ้าอ่านไม่เข้าใจก็อ่านทบทวนอีกหลายๆ รอบ และอาจใช้วิธีการเดาคำศัพท์จากบริบท การทบทวนหรือสรุป เนื้อหาที่เรียน ในสิ่งที่เรียนมามากกว่า 2 ครั้งขึ้นไป เพื่อให้เข้าใจเนื้อหาได้ลึกซึ้ง บางครั้งก็ไปหาผู้รู้ให้ช่วยอธิบายสิ่งที่ยังไม่เข้าใจได้เช่นกัน ดังนั้นจากข้อมูลข้างบนพบว่ากลวิธีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น ซึ่งนักศึกษาคิดว่าสามารถช่วยในกระบวนการเรียนรู้ได้มี ทั้งหมด 3 ทักษะ คือ ทักษะการอ่าน การฟังจากสื่อออนไลน์ การพูดกับเจ้าของภาษา การสอบถามผู้รู้เพื่อทวนความเข้าใจ และมีนัยสำคัญว่านักศึกษาไม่ได้กล่าวถึงทักษะเขียนเลย

3.2.2 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์จากการอ่านบทความทั้งภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่าง มา 2 กลุ่ม ๆ 5 คน รวม 10 คน กลุ่มที่ 1 ผู้วิจัยจะเลือกจากประชากรที่คะแนนสูงสุดทั้งภาษาอังกฤษและภาษา ญี่ปุ่น กลุ่มที่ 2 ผู้วิจัยจะเลือกจากประชากรที่คะแนนต่ำสุดทั้งภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น หลังจากนั้นผู้วิจัยให้ประชากรกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มนี้อ่านบทความ 2 เรื่อง เรื่องที่ 1 เป็นภาษาญี่ปุ่นและเรื่องที่ 2 เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งทั้ง 2 เรื่องจะเป็นเรื่องที่มีเนื้อหา ยากง่ายพอๆ กัน ต่อมาผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ประชากรทั้ง 2 กลุ่ม หลังจากสิ้นสุดการอ่านแล้วผลการสัมภาษณ์ ดังนี้

3.2.3 วิเคราะห์ข้อมูลจากการอ่านบทความภาษาอังกฤษ

จากการสัมภาษณ์จากการอ่านบทความภาษาอังกฤษของนักศึกษาเอกภาษาญี่ปุ่น ปี 3 พบว่า

ถ้านักศึกษามีปัญหาในด้านการอ่านบทความภาษาอังกฤษ นักศึกษาจะเปิดพจนานุกรมจาก Smart phone และบางคนเปิดคำศัพท์จากพจนานุกรม English into Thai ถ้ามเพื่อน ใช้วิธีการเดาเทียบเคียงจากคำศัพท์ใกล้เคียง หรือเดาจากรูปภาพ เป็นต้น

สำหรับเนื้อหาบทความภาษาอังกฤษนั้นมีความยากปานกลาง ได้รู้คำศัพท์เกี่ยวกับเกี่ยวกับจักรยานแต่โครงสร้างประโยคบางครั้งก็ยาก ถ้าเป็นภาษาญี่ปุ่น น่าจะดีกว่าแต่บางตอนก็ง่าย นักศึกษาบางคนบอกว่ารู้สึกว่ายากมาก มีศัพท์เฉพาะแต่ได้ฝึกแปลเกี่ยวกับจักรยานแต่มีส่วนน้อยตอบว่าไม่ยากพอเดาได้ ส่วนเวลา 2 ชั่วโมงในการอ่านบทความนี้กำลังพอดี ส่วนข้อเสนอแนะอื่นๆ คือบทความน่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเทคโนโลยีเพราะใกล้ตัวเรา และเป็นช่วงเวลาใกล้ล่อกลางภาคเรียน

3.2.4 วิเคราะห์ข้อมูลจากการอ่านบทความภาษาญี่ปุ่น

จากการสัมภาษณ์จากการอ่านบทความภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาเอกภาษาญี่ปุ่น ปี 3 พบว่าถ้านักศึกษามีปัญหาในด้านการอ่านบทความภาษาญี่ปุ่น นักศึกษาจะเปิดพจนานุกรมจาก Smart phone ถ้ามเพื่อน ใช้วิธีการเดาเทียบเคียงจากคำศัพท์ใกล้เคียง หรือเดาจากรูปภาพ เป็นต้น

สำหรับเนื้อหาบทความภาษาญี่ปุ่นนั้นมีความยากมาก เพราะคันจิบางตัวไม่รู้จักและหาไม่เจอ มีตัวคันจิที่นำมาผสมกันเยอะมาก คันจิมองยาก คำศัพท์บาง คำหาไม่เจอ มีนักศึกษาบางคนเท่านั้นที่บอกว่ายากปานกลาง ส่วนข้อเสนอแนะอื่นๆ คือนักศึกษาจะมีความกังวลเพราะใกล้สอบกลางภาคเรียน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์จากการอ่านบทความทั้งภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ พบว่าถ้านักศึกษามีปัญหาในด้านการอ่านบทความภาษาอังกฤษ นักศึกษาจะเปิดพจนานุกรมจาก Smart phone และเปิดคำศัพท์จากพจนานุกรม English into Thai ถ้ามเพื่อน ใช้วิธีการเดาเทียบเคียงจากคำศัพท์ใกล้เคียง หรือเดาจากรูปภาพ เป็นต้น ซึ่งมีความคล้ายคลึงกันมากสำหรับเนื้อหาบทความภาษาอังกฤษนั้นมีความยากปานกลางส่วนเนื้อหาบทความภาษาญี่ปุ่นนั้นมีความยากมากส่วนข้อเสนอแนะอื่นๆ คือนักศึกษาจะมีความกังวลเพราะใกล้สอบกลางภาคเรียน

4. อภิปรายผล

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่ากลยุทธ์ในการเรียนรู้ภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาญี่ปุ่นก็แทบจะไม่มีแตกต่างกันเลยกัน ตามสาเหตุดังต่อไปนี้

1. การที่นักศึกษาใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารในโลกสังคมออนไลน์ เช่น Facebook, Twitter หรือการส่งข้อความผ่านโทรศัพท์มือถือ เช่น WhatsApp, Line YouTube หรือแม้กระทั่งการใช้พจนานุกรมออนไลน์ นักศึกษาสามารถค้นคว้าเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ได้ในทันที

2. นักศึกษาจะใช้ทั้งกลยุทธ์ทางตรงและทาง อ้อมในการเรียนทั้งสองภาษา กลยุทธ์ทางตรง เช่น สอบถามจากเพื่อน ผู้รู้ เช่น อาจารย์ และจากเจ้าของภาษาเป็นต้น ส่วนกลยุทธ์ทางอ้อม เช่น การฟังจากสื่อออนไลน์ การอ่านข้อมูลจากสื่อออนไลน์

3. ในเรื่องของกลวิธีทางอารมณ์ (Affective strategies) นั้นก็สังเกตได้ว่านักศึกษาก็นำวิธีนี้มาใช้ด้วย จากการที่เราจำลองสถานที่วิจัยนั้น

ให้เสมือนบ้าน หรือห้องที่นักศึกษาใช้ นักศึกษาสามารถอ่านบทความทั้งภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น เหมือนอ่านที่บ้านให้เสมือนเวลาที่นักศึกษาใช้จริงในชีวิตประจำวัน เลยทำให้ผู้วิจัยสังเกตได้ว่า นักศึกษาหลายคนเมื่อเจอบทความยากๆ ก็จะมีการใช้วิธีต่างๆ เพื่อผ่อนคลายอารมณ์ ไม่ว่าจะเป็นเปิดเพลง หรือนั่งจับกลุ่ม ฯลฯ ดังนั้นอาจจะสรุปได้ว่า กลยุทธ์ที่สัมพันธ์กับทางด้านอารมณ์ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาอีกด้วย

4. นอกจากนั้นแล้ว นักศึกษายังมีการร่วมมือกันปฏิบัติงานกับเพื่อน การนั่งเป็นกลุ่มช่วยกันหาความหมาย หรือแม้แต่การถามเพื่อนซึ่งเป็นกลยุทธ์ทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นทางด้านภาษาอังกฤษหรือภาษาญี่ปุ่นก็ตามนักศึกษาก็ใช้กลยุทธ์ทางสังคมทั้งคู่ ดังนั้น ผู้วิจัยสามารถกล่าวได้ว่า กลยุทธ์ทางสังคมในด้านการร่วมมือกับผู้อื่นนั้นเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์ที่สำคัญในการเรียนภาษา

5. งานวิจัยชิ้นนี้ เน้นในเรื่องกระบวนการเรียนรู้ด้าน receptive skill ไม่ได้ เน้นในเรื่องกระบวนการเรียนรู้ด้าน ในทาง productive skill ซึ่งเป็นผลที่ได้จะเป็นผลของการรับรู้ การเรียนรู้เหมือนกันทั้งภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ ดังนั้น อาจจะส่งผลให้กลยุทธ์ในการเรียนของทั้ง 2 ภาษาไม่แตกต่างกันมากนัก แต่หากเป็นการวัดผลทางด้าน output แล้วนั้นทางผู้วิจัยคาดว่า กลยุทธ์ที่นักศึกษาใช้ กับทั้ง 2 ภาษานั้นอาจจะมีข้อแตกต่างกันได้อย่างเด่นชัด

6. กลยุทธ์ในการเรียนรู้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างกันนัก ตามเหตุผลข้างต้น ดังนั้นจึงมีนัยสำคัญว่า การเรียนรู้ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาตนเอง เช่น ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาสเปน

ภาษารัสเซีย หรือแม้กระทั่งภาษาในกลุ่มอาเซียน ผู้เรียนก็อาจจะมีกลยุทธ์ในการเรียนไม่แตกต่างกันนัก

5. ข้อเสนอแนะ

จากบทสรุปที่กล่าวมาข้างต้นแล้วนั้น ทางผู้วิจัยเห็นว่ากลยุทธ์ทางด้านอารมณ์เป็นส่วนที่สำคัญในการเรียนภาษาดังนั้น ผู้ที่สอนภาษาไม่ควรที่จะกดดันนักศึกษาเกินไป ควรจัดบรรยากาศหรือสภาพทางด้านต่างๆ ในการเรียนให้ดูผ่อนคลาย เพื่อจะให้การเรียนภาษาของนักศึกษาได้ผลดีมากขึ้น นอกจากนั้นแล้ว อีกกลยุทธ์หนึ่งที่สำคัญมากก็คือ กลยุทธ์ทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นการทำงานเป็นกลุ่ม การจัดกลุ่มเรียนรู้ ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ จะเป็นการช่วยเอื้อต่อกลยุทธ์การเรียนรู้ที่นักศึกษาใช้ในการเรียนทั้ง 2 ภาษา อีกด้วย

งานวิจัยชิ้นนี้ เน้นในเรื่องกระบวนการเรียนรู้ด้าน receptive skill ไม่ได้ เน้นในเรื่องกระบวนการเรียนรู้ด้าน ในทาง productive skill ซึ่งเป็นผลที่ได้จะเป็นผลของการรับรู้ การเรียนรู้เหมือนกันทั้งภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ ดังนั้น อาจจะส่งผลให้กลยุทธ์ในการเรียนของทั้ง 2 ภาษาไม่แตกต่างกันมากนัก แต่หากเป็นการวัดผลทางด้าน output แล้วนั้นทางผู้วิจัยคาดว่า มีความเป็นไปได้ที่กลยุทธ์ที่นักศึกษาใช้ กับทั้ง 2 ภาษานั้นอาจจะมีข้อแตกต่างกันได้อย่างเด่นชัด ซึ่งตรงส่วนนี้เป็นอีกส่วนที่น่าสนใจ ที่จะเป็นงานวิจัยชิ้นต่อไป

6. สรุปผลการทดลอง

ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาญี่ปุ่น ต่างก็มีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบัน ดังนั้น การเตรียมความพร้อมให้แก่นักศึกษาจึงถือว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างมาก

เพื่อที่นักศึกษาจะสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญกับการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษา ไม่ว่าจะเป็นแรงจูงใจจากภายนอกหรือภายในก็ตาม รวมทั้งยังควรกระตุ้นให้นักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนภาษาทั้งภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ และควรสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ทั้งสองภาษา

บทบาทที่สำคัญของการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษานั้น มีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 3 ส่วนคือ ส่วนของผู้สอน ส่วนของผู้เรียน และส่วนของสภาพแวดล้อมในการเรียน ในส่วนของส่วนของสภาพแวดล้อมในการเรียนควรสร้างบรรยากาศที่สนุกสนานในการเรียน และทันสมัยกับยุคปัจจุบัน เพื่อ เป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถใช้กลยุทธ์ในการเรียนได้ทั้งทางตรงและทางอ้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

7. เอกสารอ้างอิง

- [1] Dickenson, L. Self-instruction in language learning. np:Cambridge University;1987.
- [2] Green, J. M. and Oxford R. A closer look at learning strategies, L2 proficiency and gender. TESOL Quarterly. 1995; 29:261-297.
- [3] O'Malley, J.M and Chamot, A.U.language strategies in second language acquisition. np: Cambridge University; 1990.
- [4] Oxford R. Use of language learning strategies: A synthesis of studies with Implication for strategies training. System. 1990; 17:1-13.

- [5] Rubin, J. Study of cognitive process in second language learning. TESOL Quarterly. 1981; 2:117-131.
- [6] Rubin, J. What the good language learner can teacher us. TESOL Quarterly. 1975; 9:41-45.
- [7] Stern, H.H. Fundamental concept to language teaching. Bialystok: Oxford University; 1990.
- [8] Watanabe, Y. External variable affective language learning strategies of Japanese EFL learners. TESOL Quarterly. 1990; 29:261-297.